

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2020

ΚΥΡΙΑΚΗ Θ΄ ΛΟΥΚΑ (Λκ. ιβ΄ 16-21)
(22-11-2020)

Θέμα τῆς σημερινῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς, ὅπως ἀκούσαμε, εἶναι ὁ πλοῦτος, ἡ μεγάλη δύναμις καὶ θεότητα τοῦ παρόντος κόσμου. Θὰ λέγαμε καλύτερα πὼς τὸ θέμα τῆς παραβολῆς δὲν εἶναι ὁ πλοῦτος, ἀλλὰ ἡ λατρεία τοῦ πλούτου, ἡ προσκόλλησις τοῦ ἀνθρώπου σ' αὐτόν. Εἶναι τὸ σημεῖο στὸ ὁποῖο συναντῶνται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, πλούσιοι καὶ πτωχοί. Οἱ πλούσιοι δὲν θέλουν νὰ χάσουν τὸν πλοῦτο πὸν κατέχουν καὶ οἱ πτωχοὶ ἀγωνίζονται νὰ τὸν ἀποκτήσουν. Ὁ Χριστὸς βέβαια δὲν κάνει ἀπλῶς ἓνα κοινωνικὸ κήρυγμα, γιὰ νὰ μοιράσει τὸν πλοῦτο. Ὁ Χριστὸς ὅταν ἀναφέρεται στὸν πλοῦτο, μιᾶ γιὰ ἀπόλυτη ἀνεξαρτησία ἀπέναντι στὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου. Οὔτε τὰ καταδικάζει οὔτε τὰ δικαιώνει. Μιλάει μόνο γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο σχετίζεται ὁ ἄνθρωπος μὲ αὐτὰ καὶ τὸν κίνδυνο πὸν διατρέχει ἀπὸ αὐτὰ.

Στὴ σημερινὴ παραβολὴ τοῦ ἄφρονος πλουσίου, ὁ Χριστὸς μιλάει γιὰ τὴν πλεονεξία καὶ τὴν ἀφροσύνη ἐνὸς ἀνθρώπου, ἐπειδὴ θέλει τὸν ἄνθρωπο κύριο καὶ διαχειριστὴ τῶν πραγμάτων καὶ ὄχι δοῦλο τους.

Ἡ παραβολὴ ἀφορᾷ στὴν καθημερινότητα τῆς Γαλιλαίας. Ἐνας ἄνθρωπος, πλούσιος ἤδη, βλέπει τὴ γῆ του νὰ εὐφορεῖ. Ὅχι κάποια κτήματά του ἀλλὰ ὅλη ἡ χώρα του ἀφθονοῦσε ἀπὸ σιτάρη καὶ ἄλλα ἀγαθὰ. Στὴ διήγησις τοῦ Χριστοῦ δὲν γίνεται κανένας ὑπαινιγμὸς γιὰ τὸν μέχρητῶρα κόπο τοῦ πλουσίου γαιοκτήμονα γιὰ τὰ ἀγαθὰ πὸν ἀπέκτησε. Οἱ ἀκροατὲς τοῦ Χριστοῦ γνώριζαν καλὰ ὅτι στὴ Γαλιλαία αὐτοὶ πὸν κατέχουν τὴ γῆ ἔμεναν στὶς πόλεις καὶ τὰ κτήματά τους τὰ δούλευαν ἀντὶ ἐλάχιστης ἀμοιβῆς ἐργάτες. Καὶ στὴ γεωργία τίποτα δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἐργασία τοῦ ἀνθρώπου ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἀστάθμητους παράγοντες, πὸν μόνο ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ ἐλέγξει. Ὁ πλούσιος τῆς παραβολῆς μας λοιπὸν φαίνεται νὰ βρίσκεται σὲ μιὰ ὄχι καὶ τόσο ἀναμενόμενη εὐφορία καὶ δὲν εἶναι κατάλληλα προετοιμασμένος.

Ἡ πρώτη ἀντίδρασίς του δὲν εἶναι νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Θεὸ οὔτε νὰ προσφέρει τοὺς πρώτους καρποὺς στὸν Ναὸ οὔτε στὴν ἐλεημοσύνη τῶν πτωχῶν, σύμφωνα μὲ τὸν Νόμο. Προτοῦ κᾶν θερίσει, διαλέγεται μὲ τὸν ἑαυτό του, ἀποφεύγοντας ἀκόμα καὶ τὴν οἰκογένειά του καὶ τοὺς φίλους του. Διερωτᾶται λοιπὸν «τί ποιήσω...», συνειδητοποιῶντας ὅτι δὲν ἔχει τόσες ἀποθῆκες, ὥστε νὰ ἐξασφαλίσει τὸν πλοῦτο του.

Αυτή είναι ή τραγωδία του ανθρώπου· να θεωρεί πως ό,τι κατακτά για τον εαυτό του μπορεί να γεμίσει την ύπαρξή του, να ικανοποιήσει τη δίψα του για ζωή, για πληρότητα, για ευφροσύνη, για άθανασία. Ο άνθρωπος της παραβολής μας θεωρεί πως ή συγκέντρωση αγαθών και πλούτουμπορούν να του εξασφαλίσουν ευφροσύνη και μακροζωία, «ψυχή μου έχειςπολλά αγαθά κείμενα εις ἔτη πολλά, αναπαύου, φάγε, πίε, ευφραίνου». Έξαρτά τή ζωήτου και τήν χαρά από τήν άτομική χρήση τών αγαθών.

Όμως ή ευημερία και ό καταναλωτισμός δεν είναι ευτυχία, όταν ή ζωή διεκδικείται άτομικά. Μόνος του βυθίστηκε στο σκοτάδι του θανάτου,άφοῦ τὸ ἄγχος για τή συγκέντρωση του πλούτου τὸν ὀδήγησε στην ἀπομόνωσή του ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Γι' αὐτὸ και ὁ Θεὸς χαρακτηρίζει τὸν πλούσιο ὡς ἄφρονα.

Σήμερα, ὅπως και κάθε ἐποχή, ὁ κόσμος περνάει κρίση. Τὸ αἴτιο τῆς κρίσης πάντα εἶναι ὅτι οἱ ἄνθρωποι πίστεψαν πως, για να ζήσουν, ἀρκεῖ να ἔχουν ἀφθονία ὑλικῶν αγαθῶν, ἀδιαφορῶντας ἂν ἑκατομμύρια ἄνθρωποι πεθαίνουν ἀπὸ ἀνέχεια και πείνα.

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

«Ἀφροσύνη ἀνδρὸς λυμáινεται τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ» λέει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀφροσύνη σκορπίζει τήν καταστροφή στη ζωή και τὸν προορισμὸ τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ προορισμὸς μας εἶναι οὐράνιος. Ἡ μέλλουσα οὐράνια πατρίδα εἶναι ή μένουσα και μᾶς περιμένει. Ἐκείνη κρύβει για μᾶς τὰ αγαθά. Εἶναι μεγάλη ἀνάγκη ὅσο ζοῦμε πάνω στη γῆ να αγαποῦμε με ὅλη μας τήν δύναμη τοὺς συνανθρώπους μας, διότι αὐτοὶ θα μᾶς ὀδηγήσουν στὸν Θεό. Μόνονι μας δεν θα φθάσουμε ποτέ.

Ἀληθινὸς Χριστιανὸς χωρὶς ἀδελφοὺς δεν ὑπάρχει. Ὁ Θεὸς και οἱ ἄνθρωποι εἶναι τό πλήρωμα τῆς πνευματικῆς μας ζωῆς και ή ἰσορροπία μαςστὸν κόσμο.

[dkpdf-button]